

[Finansministeren.]

liderentemodtagere, er de dog i henseende til de nævnte ydelser sidestillet med invaliderentemodtagere på en sådan måde, at det er naturligt også i ligningslovens § 5 at sidestille dem med disse.

Med disse bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale forslaget til en velvillig og hurtig behandling i det høje ting, idet jeg henviser til, at selvangivelsernes endelige udfærdigelse beror på gennemførelsen af nærværende lovforslag.

Jeg skal dernæst, som allerede nævnt, tillade mig at fremsætte forslag til lov om børnetilskud.

Den tilskudsordning, som indførtes ved lov af 31. marts 1950 om børnetilskud, var et led i forskellige foranstaltninger, som blev gennemført i anledning af, at de tidligere rabatordninger med hensyn til kød og flæsk, smør og margarine samt tekstilvarer afskaffedes. Foruden tilskud til børn blev der, ligeledes ved lov af 31. marts 1950, gennemført en særlig ydelse til alders- og invaliderentemodtagere m. fl., og jeg kan i denne forbindelse bemærke, at det er regeringens hensigt at stille forslag om tilsvarende ydelser til rentemodtagerne for det kommende år.

Med hensyn til formen for børnetilskuddets ydelse blev det drøftet, om udredelsen skulle ske kontant, eller om den skulle knyttes til den berettigedes skattebetaling, således at børnetilskuddet såvidt muligt blev modregnet i de personlige skatter, den berettigede skulle betale for det pågældende skatteår. I det folketingsudvalg, der behandlede spørgsmålet, var der flertal for at gennemføre ordningen på den sidstnævnte måde. Det blev således skattemyndighederne, der fik med praktiseringen af børnetilskudsordningen at gøre, og der har været mange problemer af teknisk administrativ karakter at løse i forbindelse med tilrettelægnings og gennemførelsen af den nævnte fremgangsmåde, som vor lovgivning hidtil ikke har kendt ved tilskudsudredelse. Den udformning, tilskudsordningen hermed fik, medførte, at reglerne om retten til børnetilskud blev knyttet nær til retten til skattefri børnefradrag, som jo er en ordning, skattemyndighederne i forvejen arbejder med. Dette hovedprincip er opretholdt i det fremsatte lovforslag om børnetilskud for skatteåret 1951—52, ligesom forslaget i det store og hele er i overensstemmelse med den gældende lov. Under lovens praktisering er man imidlertid blevet opmærksom på, at visse ændringer er ønskelige. De forslag til ændringer i den gældende

lovs § 1 og § 3, som lovforslaget indeholder, er udarbejdet i samråd med socialministeriet. Jeg skal kort omtale disse forslag.

Ændringen i lovens § 1 angår børn, der er anbragt under børneforsorgen eller særforborg udenfor hjemmet. Hvor sådan anbringelse er af længere varighed, synes det ikke rimeligt, at der udbetales børnetilskud til forældrene, og man har derfor foreslået, at der ikke udbetales tilskud for børn, der den 1. januar 1951 er og i de forudgående 6 måneder har været anbragt under forborg som nævnt.

Ved ændringen af § 3 har man haft for øje, at den gældende ordning kan medføre udbetalinger af ret store beløb til personer, som ikke er egnede til at administrere sådanne beløb på en forsvarlig måde. Forholdet er jo det, at den del af børnetilskuddene, som overstiger den berettigedes skattetilsvær, udredes kontant på een gang, og hvor skatten er lille og børneantallet stort, kan det blive et ret betydeligt beløb, der kommer til udbetaling. Der kan forekomme tilfælde, hvor en udbetaling i mindre rater ville være heldigere. Af praktiske grunde synes en sådan ratevis udbetaling dog at burde begrænses til særlige tilfælde. Forslaget går ud på, at det sociale udvalg kan bestemme, at den kontante udbetaling skal ske i kvartårige rater, såfremt den berettigede på udbetalingstidspunktet oppebærer og i de forudgående 6 måneder har oppebåret løbende fattig- eller kommunehjælp, der udgør en ikke uvæsentlig del af vedkommendes nødvendige forbrug, og udvalget skønner, at den berettigede ikke er egnet til at administrere det samlede tilskudsbeløb. Udvalgets afgørelse skal kunne påklages efter reglerne i forsorgslovens § 50.

Idet jeg til slut bemærker, at udgiften til børnetilskuddene for skatteåret 1951—52 kan anslås til 108 mill. kr., skal jeg anbefale forslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Aksel Larsen* til statsministeren.

Agter statsministeren at foranledige spørgsmålet om det påtænkte vejanlæg over Bokul optaget til fornyet overvejelse af naturfredningsmyndighederne?

Aksel Larsen: Den 12. januar 1940 af sagde overfredningsnævnet en kendelse, i henhold til hvilken det skulle tillades Born-